

Arrest

nr. 97 321 van 18 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 oktober 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LENTZ, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het bestuur weigerde op 25 oktober 2012 de in overwegingname van de tweede asielaanvraag onder de bijlage 13^{quater}. Dat is de bestreden beslissing.

“Overwegende dat betrokkene op 14.03-2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 16.06.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 18.09.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 13.10-2012 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van het 1e deel van B. van M. W. dd. 07.07.2012 voorlegt waarin bevestigd wordt dat de taskara (543528) die geregistreerd werd op nummer 217 echt zou zijn en dat Z. N. de dochter is van I. N. Overwegende dat een document enkel

bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij haar eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat het CGVS (dd. 15.06.2012, p. 1,2,4) reeds stelde dat; "Er dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans, belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming, Indien u beide asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke, omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen.-, uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk. (...)" Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat vervalste Afgaanse documenten wijd beschikbaar zijn zowel in Afghanistan als erbuiten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze enorm ziek zou zijn en al twee maal aan haar hart en haar buik geopereerd zou zijn. Overwegende dat het onderzoek van deze Ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 51 van de wet van 15 december 1960 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Moyen unique, pris de l'excès de pouvoir, de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation des articles 51/8, 51/10 alinéa 2, 57/6.1° et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Suivant l'article 51/8 précité : (...). Cette disposition octroie au Ministre un pouvoir d'appréciation qui se limite à l'examen du caractère nouveau des éléments déposés : il doit vérifier si les éléments déposés ont trait à des faits ou événements qui se sont déroulés après la dernière phase de la procédure ou si ces éléments constituent une preuve nouvelle d'une situation ancienne. Il doit également examiner si ces éléments ne pouvaient pas être déposés à l'occasion de la précédente demande d'asile (Conseil d'état, arrêt n° 88.870 du 11 juillet 2000, n° 67.455 du 9 juillet 1997 et n°. 101.288 du 29 novembre 2001; n° 94.374 du 28 mars 2001 ; n° 94.499 du 3 avril 2001; n° 104.572 du 12 mars 2002). La partie adverse procède exactement comme le prohibe la Cour d'Arbitrage dans son arrêt n° 83/94 précité : elle ne conteste pas la qualité d'élément nouveau qu'est la lettre déposée par la requérante et juge directement que ces documents ne sont pas de nature à démontrer une crainte fondée de persécution. Or, une telle appréciation ne relève pas de sa compétence, mais de celle du CGRA (article 57/6.1° de la loi du 15.12.1980). En appréciant le nouvel élément au regard des critères de la Convention de Genève, la partie adverse a pris cet élément en considération et ne pouvait plus, à l'issue de cet examen, faire application de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980 mais devait transférer le dossier au CGRA en application de l'article 51/10 alinéa 2 (Conseil d'Etat, arrêt n° 88.870 du 11 juillet 2000 ; CCE, arrêt n° 54942 du 27 janvier 2011, Apaloo). En l'espèce, la décision rejette l'élément fourni pour le motif suivant : - La lettre présentée par Madame Nazari le 07.07.2012 a une force probante limitée. Madame Nazari a déposé une lettre qui confirme que sa taskara serait authentique et que Zahra Nazari est la fille de Iqbal Nazari. En affirmant que « een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Dat dit document (brief) niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het CGVS bij haar eerste asielaanvraag kan wijzigen », la partie défenderesse ne s'est pas limitée à un examen du caractère nouveau de l'élément produit par la requérante à l'appui de sa deuxième demande d'asile mais a apprécié sa portée par rapport aux craintes de persécution et au risque d'atteintes graves allégués, d'une manière qui outrepassse la compétence qui lui est conférée par l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980. En effet, le pouvoir de la partie défenderesse dans ce cadre se limite à l'examen du caractère nouveau des éléments invoqués. L'examen de la fiabilité d'un document produit à l'appui d'une nouvelle demande d'asile excède dès lors l'appréciation du caractère nouveau, au sens de l'article 51/8 précité, des éléments produits, et participe de l'examen au fond de ceux-ci (C.C.E., arrêts n°49.708 du 19 octobre 2010, confirmé par C.E., arrêt n°215.579 du 5 octobre 2011, n°82.032 du 31 mai 2012, n° 89.126 du 4 octobre 2012 et n° 90.143 du 23 octobre 2012). Votre Conseil a déjà jugé que "De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen

dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput...”(RVV, 1ere april 2011 n°59.178). « En l'espèce, force est de constater, à la lecture de la motivation de l'acte attaqué, que l'analyse faite par la partie défenderesse des éléments produits par la partie requérante à l'appui de sa nouvelle demande, se limite à énoncer que ces éléments ne pourront corroborer les déclarations de la requérante, ni à restaurer les contradictions et incohérences relevées lors des analyses précédentes »(CCE n° 34 422 du 20 novembre 2009). Enfin, « En tout état de cause, l'Office des Etrangers ne peut estimer que ces documents ne viennent pas rétablir la crédibilité du récit fourni par la requérante lors de sa demande d'asile. La partie défenderesse ne peut se prononcer sur une dimension de la demande d'asile du requérant qui est manifestement étrangère à l'appréciation du caractère nouveau des éléments présentés par le requérant et, partant, étrangère à la compétence du délégué du Ministre de la migration et d'asile en la matière ("CCE n° 34 924 du 27 novembre 2009).» Partant, la partie adverse n'a pas valablement motivé sa décision, a violé les dispositions visées au moyen, a excédé ses pouvoirs et commis une erreur manifeste. »

2.2. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij haar bevoegdheid overschrijdt door te oordelen dat de elementen niet van die aard zijn om een vrees tot vervolging aan te tonen. Ze stelt dat ze een brief heeft voorgelegd die bevestigt dat haar "tazkara" authentiek is en dat Z. N. de dochter is van I. N. Ze meent dat de verwerende partij zich niet beperkt heeft tot een onderzoek naar het nieuw karakter van dit element, maar dat de bewijskracht van dit element beoordeeld werd in het licht van de geuite vrees. Een onderzoek naar de betrouwbaarheid van een document valt buiten de bevoegdheid van de verwerende partij. Verzoekster verwijst naar arrest nr. 59 178 d.d. 1 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin gesteld werd dat de verwerende partij zich niet uitspreekt over de inhoud of draagwijdte van de nieuwe gegevens.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ;

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

-indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 4 8/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

-indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 4 8/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekster legde volgende document voor:

-Een brief van het eerste deel van B. van M. W. van 7 juli 2012 waarin bevestigd wordt dat de "tazkara", geregistreerd op nummer 217, echt zou zijn en dat Z. N. de dochter is van I. N.

In de beslissing werd hieromtrent het volgende gesteld:

"Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij haar eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat het CGVS (dd. 15.06.2012, p 1, 2, 4) reeds stelde dat: "Er dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk (...) Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat vervalste Afghaanse documenten wijd beschikbaar zijn zowel in Afghanistan als erbuiten (...) ". Overwegende dat verzoekster verklaart dat ze enorm ziek zou zijn en al twee maal aan haar hart en haar buik geopereerd zou zijn. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken.

Het begrip "nieuw gegeven" impliceert niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijk kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987).

In casu werd verzoeksters asielaanvraag geweigerd, omdat aan haar beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kon worden gehecht en dit nochtans belangrijk is om de vrees voor vervolging in te schatten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in zijn arrest van 12 september 2012 met nr. 87 472 dat in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diende vastgesteld te worden dat verzoeksters haar beweerde verblijf in Afghanistan niet geloofwaardig is.

De verwerende partij heeft duidelijk toegelicht dat aan de door verzoekster bijgebrachte documenten tijdens de tweede asielaanvraag een bewijskracht kan toegekend worden indien het ondersteund wordt door coherente, plausibele en coherente verklaringen en dat de Raad reeds vaststelde dat het asielaanvraag van verzoekster niet aan deze voorwaarde voldoet.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat een stuk dat slechts aangebracht werd om een relaas te onderbouwen waarvan reeds werd vastgesteld dat het, gezien de talloze onjuistheden en tegenstrijdigheden, geen aanleiding kan geven tot de toekenning van een beschermingsstatus nog enige relevantie heeft.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, pertinente, afdoende en ter zake dienende motieven. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij haar bevoegdheid te buiten is gegaan. Noch de schending van de materiële motiveringsplicht, noch de schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden aangetoond.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft, genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name de afwijzing van de eerste asielaanvraag, die door de Raad in beroep werd bevestigd en dat een document daarenboven enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen volgens het CGVS en de RVV *in casu* niet het geval is.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Deze motivering die verzoekster zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig en heeft verzoekster niet belet om zijn vordering tot nietigverklaring in te stellen. Verzoekster heeft immers blijk van kennis van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij ze aanvecht in haar verzoekschrift.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC